

като същностна определеност на човека. Ако проследим градацията, то след „пиша“ и „боря се“ творческото начало на съществуването кулминира именно в обичта. Обичта е творческо състояние на откритост към света и другите, но и действие, което разкрива създаващата висота на човешката жизнеактивност. Обичта е същността на човека, която му позволява да живее в наличното, но да очаква възможното, преминавайки с това в различни равнища на общуването. Обичта е първото условие на целостността¹⁸.

Ние допуснахме, че кодът на текста съдържа техники за изпитване на въратата. Първата част на творбата обаче е свързана изцяло с *изпитването на обичта*. Това е така, защото ако обичта, като висша степен на човешката жизнеактивност (след „пиша“ и „боря се“), не премине през изпитание, тя би останала условна и в крайна сметка недействителна. Ето защо в риториката на текста е привлечено предположението, което по същество отрича възходящо укрепващите действия:

*Да кажем, сега ми окачат
въжето...*

Сега ще спрем вниманието си върху един парадокс. Стана дума, че означаващите в текста попадат под контрола на означаеми от друго равнище: „пиша“ се контролира от „тъй както умея“; „боря се“ – от „доколкото мога“; „обичам“ – от „сега ми окачат въжето“. Какво следва от тази асинхронна схема: че творчеството е в зависимост от способността и усилието, а неговата висша форма обичта... от *насилието*. Така възниква опозицията *творчество–насилие*, чиито аранжimenti се съдържат и в много други текстове на Вапцаров, напр. „Любовна“, „Не, сега не е за поезия“. Сетен знак на тази опозиция в творчеството на поета е „Борбата е безмилостно жестока“. Освен това, последователността на означаващите е низходяща, контролирана от възходящ ред на означаемите, в чиято най-висока степен е *смъртта*.

Мотивът за жертвеността е включван многократно в различни поетически аранжimenti на проблема за съществуването в поезията на Вапцаров. Още в предположението „дори да умирам“ се съдържа пределната валидност на поетическата изповед за смисъла на живота, чиято етична ценност е човекът. *Обесването* е втора стъпка в жертвеното изпитване на тази ценност. В психологически план обаче актът на обесването е символическо *нарушение на целостта*. Обесването в текста е противоположност на обичта. А ако обичта обогатява духовното тяло на човека, обесването отнема, ограбва физическото тяло. От друга страна, обесването е *акт*, който прави невъзможен един *процес* – на дишането, а оттук и всички остана-